volle strakke stralen zijn neusgaten uit. „Vrienden," zei hij dan, en allen luisterden ineens, „vrienden, bezit maakt niet gelukkig."

Gelach klonk rondom.

„Een fonkelnieuwe paradox van Jack," merkte een heer op.

En Jack sprak vanonder zijn blikken uit, die rap langs de loome gezichten van zijn dischgenooten henengleden: „Neen, neen, neen, bezit geeft geen geluk, weelde niet, genot niet, bevrediging van alle begeerten niet. Geluk is iets op zichzelf staands, een innerlijke harmonie . . ."

Een weinig spotziek klonken de ongeloovige uitroepjes zijner in materieël genot verstokte dischgenooten, en niet het minst die van Louise.

„Ik zal jelui daarvan iets verhalen," zei hij, en als allen, wat naderbij geschoven, met loome aandacht wachtend, naar hem opkeken, ving hij aan:

„In stokoude tijden leefde er een vorst, natuurlijk een oostersch vorst, die het leven hartstochtelijk liefhad. Zijn toiletbenoodigdheden vulden vele groote vertrekken; zijn wijnkelders geleken catacomben, zijn spijsvoorraadkamers lagen tot aan de zoldering volgetast. Hij baadde zich dagelijks in ezelinnenmelk, en zijn baard was doordrenkt van Roses de Perse; zijn ministers zeiden op al zijn wenschen „ja"; tot zijn vloermatten waren met de kostelijkste edelgesteenten omboord, en zijn volk, dat hooge belastingen hem opbrengen moest, was hem dankbaar voor het ruime gebruik dat hij ervan maakte, en prees hem om zijn goeden smaak.

Zijn voorkomen was aangenaam en onmetelijke spiegels huldigden hem op alle plaatsen waar hij ging. Zijn paleis weergalmde onafgebroken van het zoet geluid der strijkjes, en in zijn hart was het van den prillen morgen tot den spaden avond boter-tot-op-den-bodem.

CENTRALE MILITAIRE HUISVLIJTTENTOONSTELLING TE 's-GRAVENHAGE.
Bezoek van H. M. de Koningin aan de groote militaire huisvlijttentoonstelling in den Dierentuin.

„Zoo zijn de menschen nu altijd," zei de nar, die krachtens zijn ambt, nogal eens vrijpostig uit den hoek kon komen, „zij beklagen zich over doodelijke ellenden, en als een verstandig mensch hun een middel aan de hand doet om ervan af te komen, dan zijn ze nog te lui om het te probeeren. Neem me niet kwalijk, Sire."

En Sire nàm het niet kwalijk. Hij ging verder, hij besloot het voorschrift op te volgen. En dienaren werden uitgezonden om een gelukkig mensch te ontdekken. Doch onverrichter zake keerden zij elken avond wederom terug.

De vorst vermeerderde nu hun aantal menigvoudig, maar het baatte niet. Onveranderlijk luidden telken avond hunne rapporten ongunstig; wel hadden ze soms gemeend, een waarlijk gelukkig mensch te hebben ontdekt, maar altoos bleek bij ondervraging, dat er iets aan het geluk haperde. Het wàre was het nooit. Nu werden de agenten bij handenvol op het platteland geworpen, ten einde alle dorpen en vlekken en gehuchten af te zoeken naar één gelukkig mensch.

Zij klopten aan bij de rijke kooplieden, maar al even somber als de vorst zelf uithoofde hunner geblaseerdheid bleken dezen. Met de meeste bereidwilligheid toonden zij den vorstelijken afgezanten hunne schatkamers en paleizen, hun wijnkelders, hun rekeningcourantboeken en balansen.

„Welk een heerlijkheden!" riepen de gezanten bij den aanblik van dat alles uit. De kooplieden echter vonden het maar zoo-zoo.

„O, gij zult toch wel tevreden en gelukkig zijn," meenden de gezanten.

„Welk mensch is tevreden," antwoordden droefgeestig de kooplieden, „wij zijn onrustig en bezorgd van vroeg tot laat, en wij brengen soms slapelooze nachten door op onze donzen peluwen, want één tegenslag kan ons alle behaalde winsten kosten; we zijn aan onszelven verplicht om ontevreden te zijn en steeds te pogen meer te verwerven. En daar er opwaarts dus geen grens te stellen is, en wel neerwaarts, — het failliet, de ondergang, — zijn wij nooit op ons gemak! Laat u omtrent onzen waren toestand nooit misleiden door de kleine verzetjes, die wij ons voor ons vele geld verschaffen kunnen; die pleiziertjes van niks hebben wij broodnoodig om onze zenuwen te kalmeeren. . . ."

En de gezanten vertrokken zooals zij gekomen waren.

Bij de geleerden voeren zij al niet beter ten haring. Velen leden aan hoofdpijn van het moeizaam denken of vanwege de inspanning om zich op peil te houden, of door de afgunst op de winners der Nobel-prijzen en ordelinten.

De gezanten wilden hier niets van weten: „Maar de gepaste trots, die u bezielen moet bij de gedachte aan uw matelooze kennis . . . de bewustheid van uwe superioriteit . . ."

„Ach wat, mijne heeren, ach wat," weerspraken de geleerden, „hebt u „Faust" gelezen? Nu, dan weet u, dat niemand tevreden is met wat hij heeft, en altijd begeerig naar iets anders, desnoods naar iets inferieurs is. En nu adieu!"

Ook de dichters en beeldende-kunstenaars, de musici en tooneelspelers konden den toets der geluksproef niet heel en al doorstaan. Zij klaagden over de oneerlijke concurrentie, over gebrek aan crediet en overlast door onbetaalde kwitanties. „Een toestand, waarbij niemand zich zou kunnen neerleggen, mijne heeren," verklaarden zij, „en bedenkt daarbij, dat onze verbeelding machtig is als van geen ander, en ons de overvloedigste rijkdommen in den geest dagelijks voortoovert, waarvan wij echter altijd gespeend zullen blijven. Neen, neen, het kunstenaarsschap is ook geen hapje."

Teleurgesteld vertrokken de afgezanten, en reisden moedeloos verder. Zij interviewden nu alle menschen, van welken maatschappelijken staat ook, maar steeds was het met de kous op den kop, dat zij aan de voeten van hun armen meester terugkeerden.

Deze was intusschen meer en meer vervallen. Hij bleek allengs ook meer en meer versuft. Zijn toilet was verre van onberispelijk meer, en zijn regeerings-bemoeiingen had hij aan een accountant overgedragen. Zijn troon waggelde; zoo weinig werd daar de hand aan gehouden, en dermate geslonken was de beklagenswaardige kerel, dat hij in zijn hermelijnen mantel verdronk, en de kroon, die hem altijd zoo netjes had gestaan, zakte hem nu tot over de ooren. Moedeloos zat hij voor het venster naar den terugkeer der bedienden uit te zien, aldoor in dezelfde houding, zoodat de spinnewebben overvloedig tusschen zijn ledematen en den zetel waren uitgespannen. En bij iedere nieuwe aankomst der afgezanten hoopte hij minder en minder.

Op een keer echter waren bij hun thuiskomst de reizigers verwarder en verlegener dan ooit. Dit intrigeerde den vorst, en hij vroeg hun naar de opgedane ervaringen.

„Wij hebben nu een waarlijk gelukkig mensch gevonden, o koning," zei er een.

De vorst verschoot van kleur, en vijzelde moeizaam de handen op naar zijn gefolterden schedel.

„En . . . en . . het hemd?" lispelde hij begeerig.

„Hij had niet eens 'n hemd aan," klonk het antwoord.

. . . . . .

De verteller zweeg. De dischgenooten gichelden verholen. Wat 'n verhaal . . . Dat was nu juist weer iets voor Jack . . .

„En de zin van die vertelling . . ." begon deze.

„De onzin . ." onderbrak een dame hem.

„De zin van dit verhaal," hernam Jack, terwijl hij alle dischgenooten omving in een pijlsnellen blik, waarin een tikje spot glansde, „de moraal

(Zie vervolg op pag. 10).

Het scheren van schapen met de tondeuse.

Het scheren van schapen met de hand.

Maar op een ochtend voelde hij zich onwel. Zijn eens zoo heldere oogen stonden dof; hij had nergens zin in. Hij zat er erg mee. Eenige dagen achtereen slaagde hij erin, zijn vrees en onlekkerheid weg te fuiven, maar erger kwamen ze her en folterden hem dubbel.

Nòg fuifde hij, doch hij fuifde tevergeefs. Het werd erger. Hij verloor het laatste restant van zijn goed humeur.

Hij liet zijn eersten minister ontbieden, om hem raad te vragen. „Ik ben een schaduw van wat ik vroeger was," zei hij, „ik kan mezelven niet aanzien zonder meewarigheid. Weet jij niets om me te helpen, Excellentie?"

„Sire, keer de spiegels om," antwoordde de Excellentie.

En de spiegels werden omgekeerd, doch het baatte niet.

Ten einde raad, liet hij, hoe ongaarne ook, den geneesheer ontbieden. Deze schreef hem dranken en poeders voor. Hij nam ze in, doch het hielp niets. Hij nam ze niet meer in, en het hielp evenmin iets.

Er leek hem nu geen ontkomen meer aan: de hofnar moest eraan gelooven. Deze trad op de meest kiesche wijze op, vroeg den vorst slechts naar wat op diens gemoedsstaat betrekking hebben kon, en de slotsom van alles bleek, dat de vorst aan zwaarmoedigheid leed, en uithoofde zijner geblaseerdheid, in niets meer eenig behagen schepte.

De hofnar zonderde zich af, en kwam den volgenden ochtend te voorschijn met zijn raad: „Slaap één nacht in het hemd van een gelukkig mensch."

Bij het vernemen van dit zonderling advies schrok de vorst.

„Maar . . . maar . . . dan doe ik geen oog dicht" . . . . stotterde hij.

H. M. DE KONINGIN OP INSPECTIE.
In de afgeloopen week hield H.M. de Koningin in de omgeving van Voorst een inspectie over onze aldaar gelegerde troepen.